

Sygn. akt II Ca 982/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski – spr.

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Ewelina Pietrak

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w P.

przeciwko Aeroklubowi (...) w R. z siedzibą w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 21 sierpnia 2013 roku, sygn. akt I C 1349/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w P. na rzecz Aeroklubu (...) w R. z siedzibą w R. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt: II Ca 982/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 maja 2012 roku powód (...) Spółka Akcyjna w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego Aeroklubu (...) w R. z siedzibą w R. kwoty 619,92 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 marca 2011 roku, tytułem ceny za sprzedaną i dostarczoną oponę.

*

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powoda (...) Spółki Akcyjnej w P. na rzecz pozwanego Aeroklubu (...) w R. kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2011 roku pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w P. a Aeroklubem (...) w R. z siedzibą w R. zawarta została umowa sprzedaży opony, która miała być dostarczona kupującemu przesyłką kurierską z formą płatności za pobraniem.

W dniu 14 marca 2011 roku za pośrednictwem przewoźnika (...) ((...)) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. dostarczono towar, którego nadawcą był (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P., a odbiorcą Aeroklub (...) w R. z siedzibą w R..

W dniu 14 marca 2011 roku Aeroklub (...) w R. z siedzibą w R. dokonał zapłaty za dostarczony towar do rąk pracownika przewoźnika (...) ((...)) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Sąd Rejonowy oparł te ustalenia na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz na zeznaniach świadków A. S. i Z. S..

Sąd Rejonowy wskazał, że autentyczność dokumentów nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony. Zeznania świadków Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne w całości, spójne i logiczne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

Sąd Rejonowy podniósł, że strony zawarły umowę sprzedaży (art. 535 k.c.), a spór dotyczył jedynie tego, czy zobowiązanie pozwanego z tytułu ceny wygasło na skutek spełnienia świadczenia do rąk osoby uprawnionej do odbioru tej kwoty w imieniu powoda (pracownika przewoźnika).

Sąd Rejonowy podkreślił, że towar w postaci ogumienia miał być dostarczony przesyłką kurierską ze sposobem zapłaty ceny za pobraniem. Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z 1984 roku – Prawo przewozowe przesyłkę towarową stanowią rzeczy przyjęte do przewozu na podstawie jednego listu przewozowego lub innego dokumentu przewozowego. W myśl art. 51 ust. 1 Prawa przewozowego przez przyjęcie przesyłki i listu przewozowego odbiorca zobowiązuje się do zapłaty należności ciężących na przesyłce.

Sąd Rejonowy wskazał, że z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwany zapłacił cenę za zakupiony i wydany towar. Księgowa pozwanego Z. S. pokwitowała odbiór przesyłki na liście przewozowym i zapłaciła cenę. Na kopii listu przewozowego znajduje się potwierdzenie odbioru przesyłki przez pozwanego, co w połączeniu z wyżej przywołaną regulacją prawną oraz przedłożonymi przez pozwanego dowodami w postaci raportu kasowego Aeroklubu (...) w R. i zeznaniami świadków A. S. i Z. S. potwierdza fakt zapłaty ceny w całości.

Fakt pomyłki kuriera i niepobrania należności, wadliwego wypełnienia listu przewozowego, czy też nieprzekazania odebranej ceny nadawcy, nie powoduje, iż obowiązki stron umowy sprzedaży uległy zmianie i pozwany ma nadal obowiązek zapłacić cenę. Nienależyte wykonanie obowiązków przez przewoźnika nie powinno obciążać pozwanego.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy uzasadnił przepisem art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i nast., wskazując, że powód przegrywający proces ma obowiązek zwrotu pozwanemu kosztów procesu obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego – adwokata w stawce minimalnej zgodnej z § 6 pkt 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348, ze zm.) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

*

Apelację od tego wyroku wniósł powód (...) Spółka Akcyjna w P., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. sprzeczność ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym poprzez uznanie, że w dniu 14 marca 2011 roku pozwany dokonał zapłaty za dostarczony towar do rąk pracownika przewoźnika (...) Spółki z o. o. w sytuacji, gdy jedynym dokumentem, który miałby potwierdzać ten fakt, jest przedstawiony przez pozwanego raport kasowy, z którego wynika, iż zapłata miała nastąpić 31 marca 2011

roku, czyli 17 dni po dostarczeniu towaru, co miałyby potwierdzać dokument DW, który nie został przedłożony do akt niniejszej sprawy przez pozwanego;

2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dokonanie jej w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, co skutkowało uznaniem, że pozwany zapłacił za towar, w sytuacji, gdy nie wynika to ani z listu przewozowego (na którym nie znajduje się pokwitowanie odbioru przez kuriera kwoty pobrania), ani z raportu kasowego przedstawionego przez pozwanego, z którego wynika, iż zapłata miała nastąpić dopiero 31 marca 2011 roku, a sam pozwany twierdził, że zapłata nastąpiła w dniu dostarczenia towaru, tj. 14 marca 2011 roku.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 619,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do wniosku ewentualnego apelacji, należy wskazać, że zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji podlegałby uchyleniu i przekazaniu sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, nierozpoznania istoty sprawy albo gdy wydanie orzeczenia wymagałoby przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 2 i § 4 k.p.c.). W sprawie nie zachodzą tego rodzaju okoliczności.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia faktyczne za własne.

Skuteczne zgłoszenie przez stronę zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c., tj. przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, jedynie bowiem to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z zebranego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena tego sądu nie narusza przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby z materiału tego dawały się wysnuć również wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brakuje logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd orzekający ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku, sygn. IV CK 122/05, Lex nr 187124).

Zarzuty apelacji powoda dotyczące ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji są chybione. Skarżący nie negował tego, że wysłał do pozwanego przesyłkę zawierającą towar za poleceniem pobrania, co oznacza, że przed wydaniem towaru przewoźnik pobierał od odbiorcy cenę i ewentualnie inne należności ciężące na przesyłce, a bez ich zapłaty nie wydałby tej przesyłki. Okoliczność ta jednoznacznie wynika z regulaminu świadczenia usług przewoźnika (...) ((...)) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., którego autentyczności powód nie kwestionował.

Powód nie przedstawił żadnych dowodów, które miałyby na celu wyjaśnić, jak miałyby dojść do tego, że pomimo wysłania pozwanemu przesyłki za pobraniem, została ona pozwanemu wydania bez zapłaty przez pozwanego ceny za towar. Powód nie przedstawił żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że zgłosił przewoźnikowi reklamację, jakie były ustalenia i wyniki postępowania reklamacyjnego i jak miałyby dojść do sytuacji, że pracownik przewoźnika wydał przesyłkę wysłaną za pobraniem bez odbioru ceny za towar. Powód nie zgłosił także dowodów osobowych, np. z zeznań kuriera doręczającego przesyłkę, czy innych osób, które miałyby potwierdzić to, że do zapłaty należności za dostarczony towar do rąk pracownika przewoźnika nie doszło i dlatego pomimo to przesyłka została wydana.

W tym stanie rzeczy nie można uznać, że Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów uznając zeznania świadków A. S. i Z. S. oraz dokument raportu kasowego za wiarygodne dowody zapłaty ceny przez pozwanego.

Doświadczenie życiowe wskazuje, że – o ile nie miała miejsca sytuacja nietypowa i wyjątkowa, której zaistnienia i przyczyny powód nie wykazał – nie jest możliwy odbiór przesyłki wysłanej odbiorcy za pobraniem bez jednoczesnego uiszczenia ceny za towar, gdyż w braku zapłaty przesyłka nie zostanie odbiorcy wydana, co potwierdza również znajdujący się w aktach sprawy regulamin świadczenia usług przez przewoźnika. Zarazem odbiorca przesyłki uiszczając cenę i kwitując odbiór przesyłki składa podpis na dokumencie przedstawionym mu przez pracownika przewoźnika (liście przewozowym), nie zwracając przy tym uwagi, czy pracownik przewoźnika w sposób należyty wypełnia zapisy listu przewozowego o pobraniu. Jest bowiem dla niego oczywiste, że wystarczającym dowodem potwierdzającym zapłatę ceny jest to, że doszło do wydania przesyłki przez pracownika przewoźnika. Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wskazała, że niekiedy raport kasowy był sporządzany z opóźnieniem z uwagi na chorobę księgowej Z. S. bądź natłok zadań. W przypadku podmiotów nie prowadzących intensywnej gospodarki finansowej, do których niewątpliwie należy zaliczyć pozwane stowarzyszenie, wyjaśnienie to należy uznać za logiczne.

Tym samym, przy braku dowodów przeciwnych (poza brakiem wpisu kuriera w liście przewozowym) Sąd Rejonowy był w pełni uprawniony do obdarzenia wiarą zeznań świadków i dokumentu raportu kasowego oraz do uznania na ich podstawie, że zapłata ceny nastąpiła.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy słusznie uznał, że powództwo o zapłatę ceny z umowy sprzedaży (art. 535 k.c.) nie jest zasadne, gdyż roszczenie to wygasło na skutek zaspokojenia, nie było też sporne, że pracownik przewoźnika był osobą uprawnioną do odbioru ceny w imieniu powoda.

Jeżeli natomiast chodzi o przywołany przez Sąd Rejonowy art. 51 ust. 1 Prawa przewozowego, dotyczy on należności za przewóz należnych przewoźnikowi, a nie ceny, jaka jest uiszczana za pośrednictwem przewoźnika w przypadku usługi pobrania.

Wobec oddalenia apelacji powoda na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. należało uwzględnić wniosek pozwanego o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika – adwokata w stawce minimalnej w postępowaniu drugoinstancyjnym (§ 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 cyt. przez Sąd Rejonowy rozporządzenia).

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 W istocie chodzi o pkt 2 tego przepisu.